

MICIŃSKI (Micieński) WOJCIECH Antoni h. Łabędź

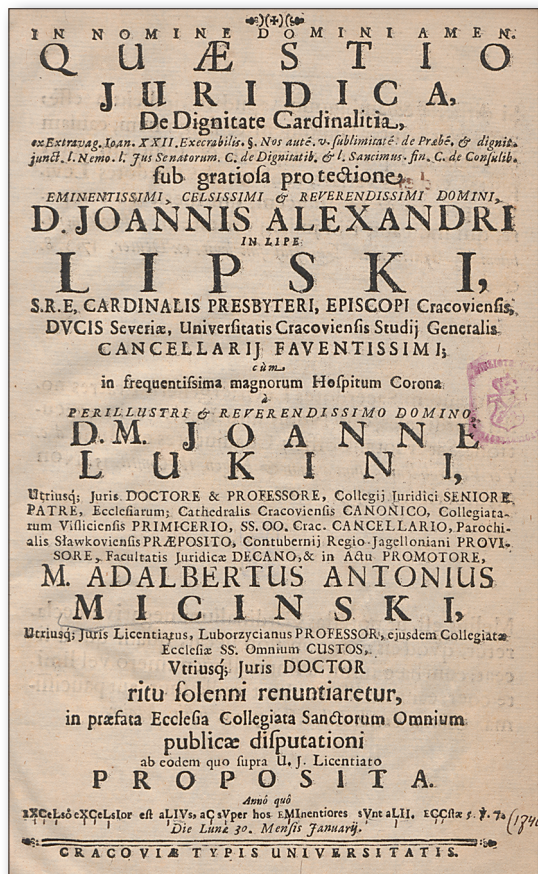
(ur. 1694 r., zm. 1 V 1754 r.)

Pochodził z rodziny szlacheckiej herbu Łabędź, osiadłej na Mazowszu i w Sandomierskiem, był synem Wojciecha.

Studiował na Uniwersytecie Krakowskim, gdzie 25 października 1715 r. uzyskał bakalaureat, a w 1717 r. magisterium sztuk wyzwolonych. Z ramienia uniwersytetu pracował w latach 1718–1720 w szkole parafialnej w Kętach, a w okresie 1720–1725, wróciwszy do Krakowa i podjąwszy wykłady na Wydziale Filozoficznym, nauczał także retoryki, dialektyki i poetyki w Szkołach Nowodworskich. Dnia 17 czerwca 1722 r. został mianowany starszym Bursy Jeruzalem. Po obronieniu w publicznej dyspacie 25 stycznia 1725 r. dysertacji filozoficznej z zakresu logiki został przyjęty w lutym t.r.

do Kolegium Mniejszego.

Wykładając na Wydziale *Artium* (którego był nawet dziekanem w semestrze zimowym 1726/1727), odbywał równocześnie studia prawnicze, które zaowocowały zatrudnieniem go na Wydziale Prawa i dopuszczeniem do responsji. Odbywszy przewidzianą prawem dysputę, Miciński został 30 października 1726 r. przyjęty do Kolegium Prawniczego i wybrany po raz pierwszy na prepozyta. W latach 1726–1752 funkcję tę miał sprawować trzynastokrotnie, a co najmniej czterokrotnie wybierano go na radcę. Był także kilkakrotnie (w latach 1743–1752) dziekanem Wydziału Prawa oraz prowizorem różnych

Karta tytułowa rozprawy Wojciecha Micińskiego *Quaestio iuridica de privilegiis scholarum*, Kraków 1721 (BJ 221649 III Mag. St. Dr.)

fundacji związanych z Kolegium Prawniczym, m.in. funduszy pochodzących z darowizny Sebastiana Piskorskiego. Od 1732 r. był Miciński profesorem procesu prawa kościelnego (tzw. luborzyckim). W 1740 r. podjął starania o uzyskanie doktoratu obojga praw. Uzyskawszy 6 lipca t.r. zgodę uniwersytetu na otwarcie przewodu doktorskiego, 25 listopada 1740 r. przedstawił do dysputy kwestię kanonistyczną dotyczącą godności kościelnych (*Quaestio iuridica de dignitatibus ecclesiasticis...*, Kraków 1740), której obrona umożliwiła przyznanie mu stopnia licencjata. Już 30 stycznia 1741 r. przedstawił do dysputy kolejną rozprawę, dotyczącą godności kardynalskiej (*Quaestio iuridica de dignitate cardinalitia...*, Kraków 1741), i został uroczystie ogłoszony doktorem obojga praw. W 1750 r. zrezygnował z profesury luborzyckiej i według niektórych opracowań objął wykład prawa rzymskiego, choć bardziej prawdopodobne jest, że wraz z kanonikatem krakowskim *fundi* Karniów objął wówczas kanonistyczną profesurę praw starych, czyli *Dekretów*.

W latach trzydziestych i czterdziestych XVIII w. Miciński wykonał dla Kolegium Prawniczego dwa bardzo ważne zadania. Po pierwsze, w okresie 1734–1735 odtworzył i na nowo zredagował statuty Kolegium Prawniczego. Ich oryginały spłonęły podczas pożaru w lipcu 1719 r. Po drugie, wraz ze Stanisławem Mamczyńskim i Kazimierzem Jarmundowiczem przystąpił do tworzenia nowej syntezy prawa krajowego polskiego na podstawie dzieła *Ius Regni Poloniae...* Mikołaja Żalasowskiego. Dzięki pracom tej grupy krakowskich profesorów powstało dzieło *Syntagmata iuris universi Regni Poloniae*, nie tylko będące twórczą przeróbką pierwszego tomu dzieła Żalasowskiego, lecz także rozszerzające je i uzupełniające w wielu punktach. Niestety, opracowanie to nie weszło w obieg księgarski i naukowy, a znaczna część jego nakładu została zniszczona jeszcze w XVIII w. W uznaniu wieloletnich zasług wiosną 1753 r. otrzymał Miciński tytuł *senior pater* Wydziału Prawa.

Obok swej działalności na Wydziale Prawa i w Kolegium Prawniczym pełnił Miciński rozmaite funkcje na uniwersytecie i z jego rekomendacji. W latach 1727–1729 był seniorem Bursy Jagiellońskiej. Dnia 8 lipca 1729 r. został wyznaczony na dyrektora Kolegium Lubrańskiego w Poznaniu; posadę tę objął 28 listopada t.r. i pozostał na niej do 1 grudnia 1732 r. W latach 1743–1744 i 1752–1753 przez sześć semestrów piastował urząd rektora uniwersytetu. Jako najwyższy urzędnik wszechnicy współpracował zgodnie z biskupem Andrzejem S. Załuskim m.in. w kwestiach związanych z reorganizacją zbiorów bibliotecznych uczelni, sprzeciwiając mu się jedynie w sprawie zatrudnienia protestanckiego profesora (fizyka) ze względu na możliwy negatywny oddźwięk takiego kroku w Kurii Rzymskiej. Od 19 czerwca 1747 r. był Miciński archiwistą uniwersytetu, a od 1750 – prowizorem Bursy Prawników.

Niższe święcenia duchowne odebrał Miciński w grudniu 1714 r., wyższe w latach 1728–1729. Wszystkie swe kościelne beneficja zawdzięczał uniwersytetowi. Od 10 marca 1728 r. był kanonikiem kapituły kolegiackiej Wszystkich Świętych w Krakowie. W dniu 21 października 1730 r. został przedstawiony – obok Walentego Lużeńskiego – magistratowi krakowskiemu jako kandydat na wakującą kantorię w tejże kapitule, nie objął jednak wówczas owego beneficjum ze względu na skuteczny

protest Stefana Kropskiego. Już wkrótce, po wyborze dokonany 6 maja 1634 r., 30 października t.r. objął za to inną prałaturę kolegiaty Wszystkich Świętych – kustosię. W 1739 r. został także Miciński spowiednikiem krakowskich klarysek. W związku z objęciem profesury procesu prawa kościelnego od 13 lipca 1732 r. był proboszczem w Luborzycy, a od 11 kwietnia 1747 – także proboszczem w Koniuszy. Z probostwa luborzyckiego zrezygnował po wyborze na kanonika katedralnego krakowskiego 3 kwietnia 1750 r. (jego instalacja na tym beneficjum nastąpiła 23 kwietnia t.r.).

Zmarł w wieku 60 lat w Krakowie. Został pochowany w kolegiacie Wszystkich Świętych.

AUJ rkps 50 s. 123–148, *passim*; AUJ rkps 51 s. 1–54, *passim*; BJ rkps 5359 II t. 8 fol. 54r–56v; W. Baczkowska, *Miciński Wojciech Antoni*, PSB, t. 20, Wrocław 1975, s. 692–693; Estreicher Bibliografia 22 s. 348–351; Bartel Dzieje s. 199 przyp. 204, s. 206; Pietrzyk Poczet s. 220; Michalewiczowie 5/1 s. 30, 34, 47, 118; Szczepaniak Duchowieństwo s. 645.

Krzysztof Fokt